

Η ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ

Ὁ Χριστὸς εἶπε κάποτε στοὺς Ἰουδαίους: «*Ἀβραάμ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἠγαλλιᾶσατο ἵνα ἴδῃ τὴν ἡμέραν τὴν ἐμὴν, καὶ εἶδε καὶ ἐχάρη*» (Ἰω. 8, 56). Ποιὰ εἶναι ἡ ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ ποῦ γεμάτος χαρούμενη ἐλπίδα ἐπιθυμοῦσε νὰ δεῖ ὁ Ἀβραάμ; Εἶναι ἡ μέρα κατὰ τὴν ὁποία ὁ Χριστὸς ἐνανθρώπησε. Ἡ μέρα ποῦ γεννήθηκε ὡς ἄνθρωπος στὴ γῆ. Δὲν τὴν εἶδε βέβαια ἐνόσω ζοῦσε ὁ Ἀβραάμ, ἀλλὰ τὴν εἶδε καὶ ἀγαλλίασε ἀπὸ τὸν τόπο τῆς μακαριότητος, ὅπου ζεῖ αἰώνια κοντὰ στὸν Θεό.

Τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μαρτυροῦν ὅτι ἡ ἔλευσή του στὸν κόσμον γιὰ τὴ σωτηρία μας δὲν ἐγίνε ξαφνικὰ καὶ ἀπρόσμενα. Ἦταν κάτι ποῦ ὁ Θεὸς τὸ προετοίμαζε σιγά-σιγά διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Καὶ φανέρωνε σταδιακὰ τὴν ἐξαρχῆς πρόθεσή του αὐτή, «*τὴν ἀρχαίαν βουλήν*», ἄλλοτε συγκεκαλυμμένα καὶ ἄλλοτε πιὸ φανερά, στοὺς ἐκλεκτοὺς του σὲ κάθε γενεά. Ὁ Ἀβραάμ ἦταν ἰδιαίτερος ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ. Τόσο, ποῦ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἐναβρύνεται νὰ ὀνομάζεται Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ. Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μὴν ἀποκαλύψει εἰδικὰ στὸν Ἀβραάμ τὸ σχέδιό του ὁ Θεός.

Πότε καὶ πῶς ἐγίνε ἡ ἀποκάλυψη αὐτή; Ὅταν ὁ Θεὸς εἶπε στὸν Ἀβραάμ: «*Ἐξέλθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου*» καὶ πήγαινε στὴ γῆ ποῦ θὰ σοῦ δεῖξω. Καὶ θὰ σὲ κάνω μεγάλο ἔθνος καὶ θὰ σὲ εὐλογήσω... «*Καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς*». Καὶ παρακάτω: «*Καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν τῷ σπέρματί σου πάντα τὰ ἔθνη τῆς*

γῆς» (Γεν. 12, 1-3. 22, 18). Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπαγγελία (ὑπόσχεση) τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἀβραάμ θὰ γινόταν μέσω τοῦ σπέρματός του, κάποιου σπουδαίου δηλαδὴ ἀπογόνου του, πατέρας ὄλων τῶν ἐθνῶν. Ποιὸς ἦταν ὁ ἀπόγονος αὐτός;

Τὸν κατονομάζει ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος. «*Στὸν Ἀβραάμ δόθηκαν ἀπὸ τὸν Θεὸ οἱ ὑποσχέσεις καὶ στὸ σπέρμα του. Δὲν λέγει ὁ Θεὸς “καὶ τοῖς σπέρμασιν”, ὅπως θὰ ἔλεγε ἂν ἐπρόκειτο γιὰ πολλοὺς ἀπογόνους, ἀλλὰ λέγει “καὶ τῷ σπέρματί σου”, σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἓναν ἀπόγονο, “ὅς ἐστι Χριστός”*» (Γαλ. 3, 16).

Κατανοώντας ἀλάνθαστα στὴν πληρότητά της τὴν ἐπαγγελία αὐτὴ τοῦ Θεοῦ, «*ἐπίστευσεν Ἀβραάμ τῷ Θεῷ καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην*» (Ρωμ. 4, 3). Ὁ Ἀβραάμ πίστεψε στὸν λόγο τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ εὐλογημένου ἀπογόνου του, μὲ τὸν ὁποῖο θὰ λάμβαναν ὅλα τὰ ἔθνη τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ τὴ σωτηρία τους, πολὺ πρὶν ὁ Θεὸς παραδώσει τὸν νόμο του. Ἡ παράδοση τοῦ νόμου ἐγίνε πολὺ ἀργότερα, «*μετὰ ἔτη τετρακόσια καὶ τριάκοντα*», στὸ ὄρος Σινᾶ μὲ τὸν Μωυσῆ.

Ἡ πρώτη αὐτὴ ἐπαγγελία τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἀβραάμ γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ εὐλογημένου ἀπογόνου του ἦταν «*διαθήκη προκεκυρωμένη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς Χριστόν*». Διαθήκη ποῦ ἀναφερόταν στὸν Χριστό, ἐπικυρωμένη μὲ ὄρκο τοῦ Θεοῦ. Ὁ νόμος ἀργότερα δὲν δόθηκε μὲ σκοπὸ νὰ ἀκυρώσει τὴν ἐπαγγελία τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἀβραάμ. Ἄν μπορούσε νὰ ἐπιτευχθεῖ μὲ τὴν τήρηση τοῦ νόμου (πρᾶγμα ποῦ ἀποδείχθηκε ἀδύνατο) ἡ σω-

Η ΣΥΝΑΞΗ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Στὴν Ὁρθόδοξη λατρεία, πάντοτε μετὰ ἀπὸ μιὰ μεγάλη δεσποτική ἐορτή, τὴν ἐπομένη ἡμέρα ἐορτάζεται καὶ τιμᾶται τὸ πρόσωπο πού ἐπελέγη ἀπὸ τὸν Θεό, γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν ὁλοκλήρωση τοῦ σχεδίου του.

Ὁ σπουδαιότερος λειτουργὸς θαυμαστοῦ γεγονότος εἶναι γυναίκα. Εἶναι ἡ Παρθένος Μαρία. Γι' αὐτὸ καὶ μετὰ τὸ ὕψιστο θαῦμα τῶν Χριστουγέννων, «τό πάντων καινῶν καινότατον τὸ μόνον καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον» κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννη τὸν Δαμασκηνό (Ἔκθεσις Ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως παρ. 45) καὶ «τό μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον» κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο (Α' Τιμ. 3, 16), στίς 26 Δεκεμβρίου, ἔχουμε τὴ Σύναξη τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Τιμᾶται ἡ Παναγία, ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι ἡ ἐγγύτερη στοῦ θαῦμα. Εἶπε ἡ Παναγία τὸ «Ἴδού ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα Σου» καὶ ἐγινε πραγματικότητα τὸ ὑπερφύεσ Μυστήριον τῆς Σάρκωσης τοῦ Λόγου καὶ τῆς ἔνωσης τῆς θείας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως στοῦ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀναλλοιώτως καὶ ἀδιαρέτως.

Ἡ Σύναξη τῆς Θεοτόκου, ἡ ἀρχαιότερη τῶν θεομητορικῶν ἐορτῶν, ὑπενθυμίζει ὅτι μπροστά στοῦ πανθαύμαστο γεγονότος τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο ὡς ἀνθρώπου, ὅλη ἡ δημιουργία ἀνταποκρίνεται μέ εὐχαριστία, προσφέροντας τὰ δῶρα της.

«Ἐκαστον τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων τὴν εὐχαριστίαν σοὶ προσάγει· οἱ ἄγγελοι

τόν ὕμνον· οἱ οὐρανοὶ τὸν ἀστέρα· οἱ μάγοι τὰ δῶρα· οἱ ποιμένες τὸ θαῦμα· ἡ γῆ τὸ σπήλαιον· ἡ ἔρημος τὴν φάτνην· ἡμεῖς δὲ Μητέρα Παρθένο» (καθένα ἀπὸ τὰ δημιουργήματά Σου, Κύριε, σοῦ προσφέρει τὴν εὐχαριστία του: οἱ ἄγγελοι τὸν ὕμνον, οἱ οὐρανοὶ τὸ ἀστέρι, οἱ μάγοι τὰ δῶρα, οἱ ποιμένες τὸν θαυμασμό τους, ἡ γῆ τὸ σπήλαιον, ἡ ἔρημος τὴν φάτνην, ἡμεῖς ὁμως Μητέρα Παρθένο).

Ἡ ἐορτὴ ὀνομάζεται «Σύναξη», πού σημαίνει «συνάθροιση». Διότι αὐτὴ τὴν ἡμέρα οἱ πιστοὶ συναθροίζονται γιὰ νὰ τελέσουν τὴν Εὐχαριστία καὶ νὰ δοξολογήσουν τὴν Κυρία Θεοτόκο, ἐπειδὴ ἐγέννησε ὑπερφυῶς, ὡς ἄνθρωπο, διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸν Υἱὸ καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἔτσι ἐγινε ὄργανο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ Παναγία εἶναι ἡ ἀγιωτέρα ὑπαρξὴ πού ὁμοιά της οὔτε πέρασε, οὔτε θά περάσει ποτέ ἀπὸ τὴ γῆ. Καὶ γεννᾶται ὁ Θεάνθρωπος Χριστός χωρὶς μητέρα κατὰ τὴ θεία φύση Του καὶ χωρὶς πατέρα κατὰ τὴν ἀνθρώπινη φύση. Αὐτὸ πού ἦταν ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ τὸ κράτησε, δηλαδή ὅτι εἶναι Θεὸς ἀληθινός· καὶ αὐτὸ πού δέν ἦταν τὸ προσέλαβε· κι ἐγινε ἄνθρωπος ἀπὸ φιλανθρωπία.

Εἶθε, μέ τὴν φωτεινὴ παρουσία της, νὰ σκέπει τὴν ζωὴ ὅλων μας καὶ νὰ μᾶς ὀδηγεῖ στοῦ φῶς τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ.

Αρχιμ. Ἰωήλ

τηρία, δὲν θά δίδοταν ἀπὸ πρὶν ὡς ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ. Θὰ ἦταν ἀπλῶς ἀνταμοιβὴ γιὰ τὴν τήρηση τοῦ νόμου. Ἀλλὰ στὸν Ἀβραάμ «δι' ἐπαγγελίας κεχάρισται ὁ Θεός». Τὸν εὐλόγησε καὶ τοῦ χάρισε τὴ σωτηρία μέ τὴν ὑπόσχεσή του.

Γιατί τότε δόθηκε ὁ νόμος; «*Τῶν παραβάσεων χάριν προσετέθη, ἄχρις οὔ ἂν ἔλθῃ τὸ σπέρμα ᾧ ἐπηγγέλται*». Ὁ νόμος δόθηκε, ὥστε μέ τις ἀναπόφευκτες συνεχεῖς παραβάσεις του νὰ ὀδηγοῦνται οἱ ἄνθρωποι σὲ ὄλο καὶ βαθύτερη συναίσθηση τῆς ἐνοχῆς καὶ τῆς ἀδυναμίας τους, ἕως ὅτου ἔλθῃ ὁ ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ, χάριν τοῦ

ὁποίου δόθηκε ἡ ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ, δηλαδή ὁ Χριστός.

Ὅσοι λοιπὸν διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀντὶ νὰ θαυροῦμε στὰ καλά μας ἔργα, ἀκολουθοῦμε τὴν πίστη τοῦ Ἀβραάμ, γινόμαστε κι ἡμεῖς διὰ τοῦ εὐλογημένου ἀπογόνου του, τοῦ Χριστοῦ, σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ «καὶ κατ' ἐπαγγελίαν κληρονόμοι». Κληρονομοῦμε τὴν ἴδια εὐλογία καὶ σωτηρία πού ὑποσχέθηκε στὸν πατέρα μας Ἀβραάμ ὁ Θεός (Γαλ. 3, 17-29).

Πρωτ. Δημήτριος

«ΟΙ ΔΙΚΟΙ ΤΟΥ ΔΕΝ ΤΟΝ ΔΕΧΘΗΚΑΝ»

Η Γέννηση τοῦ Σωτήρα μας Χριστοῦ ἔφερε τὴ μεγαλύτερη χαρὰ στὸν κόσμο! Σέ Ἐκεῖνον ὁμως, ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τῆς Καθόδου Του ἄρχισε νὰ Τοῦ «κοστίζει» πίκρες: Κατ' ἀρχὴν βρῆκε κλειστές τίς πόρτες τῶν σπιτιῶν μας, καὶ ἀναγκάστηκε νὰ γεννηθεῖ σέ σταῦλο. Μετὰ –βρέφος ἀκόμα– ἀναγκάστηκε νὰ πάρει τὸν δρόμο τῆς ἐξορίας, γιὰ νὰ μὴ σφαγεῖ ἀπὸ τὸν Ἡρώδη. Καὶ στό τέλος, ὁ τόπος «φιλοξενίας» ποῦ τοῦ ἐτοιμάσαμε, κατέληξε νὰ εἶναι ἕνας τάφος –καὶ μάλιστα ξένος τάφος– μετὰ ἀπὸ θάνατο ἀτιμητικό!

Δέν εἶναι λοιπὸν ἄστοχη ἡ χαρακτηριστική λεπτομέρεια στὴν εἰκόνα τῆς Γέννησης, ποῦ ἀπεικονίζει τὴ φάτνη μὲ σχῆμα τάφου. Σέ ἕνα τροπάριο, ποῦ ψάλλουμε τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, παρουσιάζεται ὁ ἀπὸ Ἄριμαθαίας ἅγιος Ἰωσήφ νὰ ζητάει ἀπὸ τὸν Πιλάτο τὴν ἄδεια νὰ ἀποκαθελώσει τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸν Σταυρὸ λέγοντας: **«Δὸς μοι τοῦτον τὸν ξένον, τὸν ἐκ βρέφους ὡς ξένον ξενωθέντα».**

Ὁ Κύριος καὶ δημιουργὸς τοῦ σύμπαντος ἔρχεται νὰ σώσει τὸν κόσμον καὶ σχεδὸν ὅλοι Τὸν ἀντιμετωπίζουν σάν ξένο. **«Ἦρθε στοὺς δικούς Του καὶ αὐτοὶ δέν Τὸν δέχθηκαν, ἀλλὰ Τὸν ἀρνήθηκαν σάν ξένο καὶ ἐχθρό»** (Ἰω. 1, 11). Ποῦ νὰ βρεθεῖ θρόνος γιὰ τέτοιον Βασιλέα σέ καρδιές πωρωμένες ἀπὸ τὴν πονηρία καὶ τὴν ὑποκρισία, καὶ πολὺ περισσότερο στὴ γεμάτη ματαιοδοξία καρδιά τοῦ Ἡρώδη!

Ὅμως, λέει ἕνα τροπάριο τῆς ἐορτῆς: **«Μόνον ὁ Ἡρώδης συνοδύρεται μὲ τοὺς προφητοκτόνους Ἰουδαίους, ἐνῶ τὰ ἄνω καὶ τὰ κάτω συνευφραίνονται καὶ πανηγυρίζουν μὲ τὴ φανέρωση τοῦ πάντων Βασιλέως. Καὶ εἶναι φυσικό, ἀφοῦ τώρα τε-**

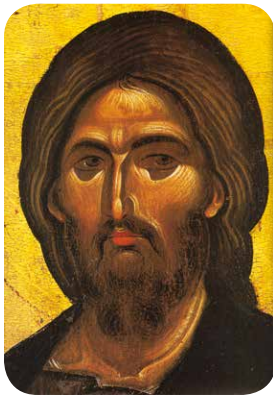
λειώνει ἡ βασιλεία τους. Μόνος ἀληθινὸς καὶ αἰώνιος πλέον Βασιλέας θὰ εἶναι ὁ Κύριος, ποῦ τώρα φαίνεται ἐν τῇ φάτνῃ ὡς νήπιον κείμενον».

Πράγματι! Ἡ χαρὰ ποῦ γέμισε τὰ σύμπαντα τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων, δέν εἶναι προσωρινή. Κανείς δέν μπορεῖ πλέον νὰ μᾶς τὴν πάρει, ἔστω κι ἂν προσωρινὰ ἀκουστεῖ «ἐν Ραμὰ θρῆνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὄδυρμός πολὺς». Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ θρῆνος συνοδεύεται ἀπὸ τὴν παρηγορία μιᾶς χαρᾶς.

«Πολλοὶ φλυαροῦν», λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, **«γιὰ τὴν ἀδικία ποῦ ἔγινε μὲ τὴ σφαγὴ τῶν νηπίων. Ὅμως δέν εἶναι αἴτιος τῆς σφαγῆς ὁ Χριστὸς ἀλλὰ ἡ ὠμότητα τοῦ βασιλέως. Τὰ νήπια δέν ἀδικήθηκαν. Ἰσα-ἴσα τὸ πάθος τοὺς χάρισε στεφάνια ἄφθαρτα».** Γι' αὐτὸ δέν θὰ ἔπρεπε νὰ σκανδαλίζει ἡ «αἰσιόδοξη» γλῶσσα τῶν ὑμνογράφων, ποῦ μιλοῦν γιὰ **«σκιρτήματα χαρᾶς»** καὶ **«εὐθυμία»**: **«Ἄς σκιρτοῦν ἀπὸ χαρὰ τὰ νήπια ποῦ θυσιάστηκαν γιὰ τὸν Χριστό».** **«Βηθλεέμ μὴ σκυθρωπάζεις, ἀλλὰ νὰ εὐθυμεῖς, γιατί τὰ βρέφη προσφέρθηκαν ὡς τέλεια θυσία στὸν Χριστό καὶ θὰ βασιλεύουν γιὰ πάντα μαζί Του».** Οἱ «προκλητικοί» αὐτοὶ ὕμνοι δέν στηρίζονται σέ ψεύτικες παρηγορίες, ἀλλὰ σέ ἀλήθειες· ἡ μᾶλλον στὴν Ἀλήθεια, ποῦ γιὰ μᾶς ἔλαβε σάρκα, ἔγινε Ἄνθρωπος καὶ ἦρθε γιὰ νὰ Τὸν «φιλοξενήσουμε».

Ἄραγε ἀνοίγουμε τίς «πόρτες» τῆς καρδιάς μας, γιὰ νὰ Τὸν ὑποδεχοῦμε καὶ νὰ Τὸν κρατήσουμε μόνιμο Οἰκοδεσπότη τῆς ζωῆς μας ἢ τὸν θεωροῦμε «ἀνεπιθύμητο Ἐπισκέπτη», ποῦ ἦλθε νὰ ταράξει τὸ βόλεμά μας στὸν βουρκο τῶν παθῶν μας;

Ἀρχιμ. Βαρνάβας

ΖΩΝΤΑΝΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ο Χριστός πριν αναληφθεί ανέθεσε στους μαθητές Του τό έργο του κηρύγματος και της εξάπλωσης του Ευαγγελίου στον κόσμο και όπως χαρακτηριστικά λέγει ο Ευαγγελιστής Μάρκος στο τέλος του Ευαγγελίου του, «...οι μαθητές έκήρυξαν παντού και ο Κύριος συνεργούσε μαζί τους και έπιβεβαίωνε τό κήρυγμά τους με τά σημεία-θαύματα, πού τό συνόδευαν».

Αυτό δέν συνέβαινε μόνο στην έποχή των αγίων Άποστόλων.

Σέ κάθε έποχή, όπου υπάρχουν άγιοι με τό ήθος και τό φρόνημα των Άποστόλων ακολουθούν σημεία και θαύματα, πού έπικυρώνουν και έπιβεβαιώνουν ότι ο Χριστός είναι ή 'Οδός και ή Άλήθεια και ή Ζωή.

Στίς 2 Δεκεμβρίου τιμάται ή μνήμη του όσιου Πορφυρίου του Καυσοκαλυβίτου.

Ο Μητροπολίτης Σάρδεων Μάξιμος ήταν Σχολάρχης της Θεολογικής Σχολής της Χάλκης και από τά έπιφανέστερα στελέχη του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Άνθρωπος βαθειάς καλλιέργειας, με εύρύτατη μόρφωση και άρετή.

Κάποτε -άναφέρει- τον είχαν προσκαλέσει στο Ίατρικό Κέντρο Αθηνών να κάνει μία διάλεξη και πήγε και όμιλησε σε ένα ειδικό άκροατήριο περίπου εκατό γιατρών.

Στή συζήτηση, πού ακολούθησε την όμιλία του διακεκρμένου όμιλητού, οι γιατροί του ιατρικού Κέντρου Αθηνών του εξέφρασαν την έκπληξη, τον θαυμασμό τους και την ...άπορία τους για τό έξής γεγονός: «Βλέπουμε κάποιους άσθενείς, πού ως ειδικοί γιατροί τους έχουμε «ξεγραμμένους» έπιστημονικά και έρχεται ένας ιερέας σχεδόν τυφλός, άσκητής από τον Ώρωπό (ό π. Πορφύριος δηλ.) και τους θεραπεύει τελειώς!»

Μετά από αυτή την όμολογία-βεβαίωση των γιατρών, ο Σάρδεων Μάξιμος έπεδίωξε να γνωρίσει και να συναντήσει τον π. Πορφύριο (Άνθολόγιο θαυμάτων, σελ. 370).

«Μιά μέρα έπισκέφθηκε τον π. Πορφύριο ή γερόντισσα αδελφή του ντέ Γκώλ στο σπίτι πού φιλοξενούσαν τον Γέροντα στην Άθήνα. Ο Ντέ Γκώλ ήταν για πολλά χρόνια Πρόεδρος της Γαλλίας.

Η Μαρί Ντέ Γκώλ πέρασε μέσα μαζί με την γραμματέα της και την αδελφή μου, πού ήθελαν να κάνουν τον διερμηνέα. Ο π. Πορφύριος χαμογελαστά και εύγενικά έδιωξε πρώτα την γραμματέα και μετά την αδελφή μου.

Η αδελφή μου άκουγε την Μαρί Ντέ Γκώλ να τον ρωτάει στα Γαλλικά και ο Άγιος να άπαντάει Έλληνικά! Ο καθένας μιλούσε στην γλώσσα του και συννενοούνταν με την Χάρη του Θεού...!!! (Ο όσιος Πορφύριος, Μαρτυρίες, τομ. Γ', Άγιον Όρος, σελ. 202).

«Γλώσσαις λαλήσουσι καιναίς... επί άρρώστους χείρας έπιθήσουσι και καλώς έξουσι...» (Θά μιλούν νέες γλώσσες... Θά βάζουν τά χέρια τους πάνω στους άρρώστους και θά τους θεραπεύουν) (Μάρκ.16,18).

Αυτή ή υπόσχεση του Χριστού στους Άποστόλους Του βλέπουμε τόσο ξεκάθαρα να γίνεται πραγματικότητα και στο τέλος του 20^{ου} αιώνα και στον όσιο Πορφύριο.

Αρχιμ. Σάββας

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαίον Περιοδικόν

Ι. Μητροπόλεως Νικοπόλεως και Πρεβέζης

Έκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως και Πρεβέζης
Χρυσόστομος

Υπεύθ.: Αρχιμ. Νίκων Κουτσίδης • ΤΗΛ. 2682051161
Κωδικός 270360

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2022 • Άρ. Φύλλου 473 • Έτος ΜΒ'

Διανέμεται δωρεάν • Εισφορές δεκτές

Έκδοτική Παραγωγή «ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.»
Άθήνα

